

Het huis was perfect – dat was het eerste wat ik dacht toen de e-mail in mijn inbox belandde. Terwijl ik door de details scrolde, begon mijn hart iets sneller te kloppen. Twee slaapkamers, een tuin, een fraaie huiskamer met uitzicht op de tuin... en, godallemachtig, de prijs! Kon het waar zijn? Dit konden we ons misschien wel permitteren.

Er zat vast een addertje onder het gras.

Mijn vingers trilden zowaar licht toen ik doorklikte naar de website. Ik verwachtte een rokende elektriciteitscentrale in de achtertuin of een lawaaige spoorlijn langs de achtermuur van het huis, maar... niets van dat alles. Er was niets te zien waarvoor ik terugschrok. Goed, de inrichting was een beetje gedateerd en het huis kon wel een nieuwe keuken gebruiken, maar dat was een kwestie van flink de handen uit de mouwen steken.

Ik belde Mark. ‘Lieverd? Volgens mij heb ik ons droomhuis gevonden.’

*

Zodra de makelaar terug had gemaïld, stuurde ik het bericht door naar Mark op zijn werk. Nog voordat het mijn inbox had verlaten, belde ik hem op om eens flink tekeer te gaan.

‘Begreep hij dan niet dat we graag zo snel mogelijk een bezichtiging willen?’

‘Volgens mij wel,’ zei Mark geduldig. ‘Daarom wijst hij er ook op dat het niet aan hem is. Het is niet zijn schuld dat de verkoper bij een bezichtiging achtenveertig uur van tevoren op de hoogte gesteld wil worden.’

‘Maar waarom?’ Het stak gewoon, zo onrechtvaardig was het. ‘Spelen ze spelletjes? Willen ze het huis soms niet verkopen?’

‘Misschien huren ze het huis alleen of hebben ze een hondsdolle hond,’ opperde Mark behulpzaam.

Ik hing op.

De volgende twee dagen ververste ik keer op keer angstvallig de huizenlijst van de makelaar en hield nauwlettend in de gaten of de vermelding ONDER BOD verscheen, wat betekende dat een andere koper ons voor was geweest. Het ene uur na het andere verstreek, en toch bleef de geruststellende vermelding TE KOOP staan.

Ondertussen bestudeerde ik de foto’s. Alle kamers waren mooi. Ik was ze in mijn fantasie al aan het inrichten, praatte met Mark over hoe onze bank in die erker zou staan en de precieze kleur van de gordijnen die in de eetkamer kwamen te hangen. Maar er was één kamer die nu al aanvoelde alsof hij van mij was. Het was de tweede slaapkamer, de kleinere. Ik zag mijn bureau al bij het raam staan en stelde me het duifgrijze behang voor dat ik op de muren zou aanbrengen.

Keer op keer ging ik in de fotogalerij naar die kamer terug. Ik vergrootte de foto’s op de website van de makelaar en probeerde me de kamer in verschillende soorten licht voor te stellen. Het enige wat er vreemd aan was, waren de boeken. Hoewel er een boekenkast tegen een muur stond, waren er zes boeken uit gehaald en elk afzonderlijk op de vensterbank neergezet. Ze stonden in twee groepjes, met de voorkant naar voren. Op de een of andere manier paste die kleine uitstalling niet bij de rest van het huis, dat er keurig opgeruimd uitzag. In de andere kamers waren op een paar foto’s na nauwelijks per-

soonlijke eigendommen te zien. Was het een soort verzameling? Van een eigenzinnig kind? Ze zagen eruit als kinderboeken. Eentje was *Heidi*, dat wist ik zeker. Als kind had ik dezelfde uitgave gehad. De andere herkende ik niet. De letters waren te klein om te kunnen lezen.

*

Toen de dag van de bezichtiging eindelijk aanbrak, trok ik mijn beste ‘verantwoordelijke, hypotheekwaardige volwassene’-kleren aan, en ook sokken, voor het geval de verkoper wilde dat we binnen onze schoenen uittrokken.

Maar hij – of zij – was er niet. De makelaar begroette ons met een brede grijns in het portaal.

‘Hallo, ik ben Phil. Leuk om jullie te ontmoeten. Sorry, jullie zijn iets stipter op tijd dan ik had verwacht. Ik had het huis nog niet geopend. Wend je blik even af...’

We keken de andere kant op terwijl hij discreet onder een bloempot tastte en er een sleutel onder vandaan haalde.

Binnen ging Mark door de woning en maakte opmerkingen over verschoven lateibalken en loden bedrading. Dat kon mij allemaal niets schelen. Dit was ons huis. Dat móést. Na vijftien jaar in huurwoningen waren we klaar voor een eigen plek, en dit voelde nu al als hét huis voor ons. De huidige eigenaar was blijkbaar een oudere man, en de woning had al jaren geen opfrisbeurt meer gehad. Ik had een beeld in mijn hoofd van een man van middelbare leeftijd met kinderen die waren uitgevlogen en een vrouw die hem misschien wel had verlaten... En nu ging hij zijn huis verzilveren en opnieuw beginnen. Mark en ik zouden het de liefde en aandacht geven dat het nodig had. Ik zag mezelf al in het huis wonen en uit het raam naar de appelboom staren. Het zou een stap hoger op de ladder zijn.

Phil en Mark bespraken in de badkamer boven of de boiler aan

vervanging toe was, en ik liep door naar de tweede slaapkamer. Mijn kamer.

Er zaten houten letters op de witgeverfde slaapkamerdeur. 'E M ... A.' Op de plek waar de tweede M naar beneden gevallen moest zijn, was een stuk verf afgeschilferd. Ik duwde de deur open en hield mijn adem in. De kamer was precies zoals ik me had voorgesteld. De inrichting was gedateerd, een meisjeskamer van bijna twintig jaar geleden, met roze bloemetjesbehang dat een beetje groezelig was van ouderdom. Posters van vergeten bands. Een achtergelaten teddybeer hing scheef op een plank. Maar het licht dat schuin door de ramen viel, de glanzende vloerplanken, het uitzicht op de appelboom in de tuin... Het was allemaal precies zoals ik het me had voorgesteld.

Ik wilde Mark roepen, toen ik de boeken op de vensterbank zag staan, die op de foto mijn aandacht hadden getrokken. Ik bleef staan. Zou het al te vreemd zijn om ze op te ruimen? Ze leken zo misplaatst en belemmerden het uitzicht op de mooie boom.

Links op de vensterbank stond een groepje van vier boeken: *Heidi*, *Emiel en zijn detectives*, *Lotta uit de Kabaalstraat* en *Pippi Langkous*. Ze stonden met de voorkant richting de kamer, naast elkaar, alsof ze de ruimte in staarden. En rechts stonden *Moby Dick* en *Emma*.

Wat was de logica erachter? Waarom stonden ze zo uitgestald? Voor zover ik kon zien, waren het geen bijzonder oude of waardevolle edities. *Pippi Langkous* zag er het oudst uit en leek uit de jaren zeventig te zijn. De andere waren het soort paperbacks dat ik me uit mijn eigen jeugd herinnerde. De boeken links waren waarschijnlijk meer het klassieke type kinderboek. Waren ze daarom bij elkaar neergezet?

Naast het bed hing een plank met andere boeken, nogal stoffig, met gespleten boekruggen van het vele lezen. *De wind in de wilgen*, *Een kerstverhaal*, *Koning van Aardzee* en *Winnie de Poeh*. Ik zag geen reden waarom de zes boeken op de vensterbank waren uitgekozen.

Ik stond nog steeds naar de planken te kijken, toen Mark en Phil de kamer binnenkwamen en de staat van de ramen begonnen te be-

spreken, of het hout gerepareerd moest worden of dat een complete vervanging de enige optie was. Ze liepen naar buiten, en ik liep achter ze aan de trap af, half onwillig om mijn huis te verlaten. Maar ik zag dat Mark niet te enthousiast wilde lijken. Hij maakte kritische opmerkingen over het dak, en Phil wierp een steelse blik op zijn horloge. Hij was duidelijk klaar om de bezichtiging af te ronden. Op weg naar de deur drong ineens iets tot me door.

‘Sorry,’ zei ik nogal ademloos tegen Phil, terwijl ik in mijn handtas keek. ‘Volgens mij heb ik mijn sleutels in de kamer boven laten vallen. Vind je het erg als ik even snel terugga?’

‘Ga je gang,’ zei hij, al keek hij weer op zijn horloge. Kennelijk had hij nog een afspraak. ‘Denk je dat jullie een bod gaan uitbrengen?’ vroeg hij aan Mark. Ik rende de trap op naar de achterslaapkamer.

Met gefronste wenkbrauwen bekeek ik de boeken nog eens. Ja hoor, mijn geheugen had het juist. Mark en ik spraken over berg-ruimte en het uitbouwen van de zolderverdieping, en ondertussen had mijn onderbewustzijn aan het raadsel gewerkt. Het had de oplossing bijna – maar niet helemaal – te laat geleverd.

Heidi.

Emiel.

Lotta.

Pippi.

Moby.

Emma.

Help me.

Met bonzend hart keek ik de trap af naar waar Mark en Phil nog steeds stonden te praten, nu over andere huizen die de makelaar in de verkoop had. Was het een grap? Wilde iemand een geintje uithalen?